

spørgsmaalet, og jeg vil minde det ærede Medlem om, at for en hundrede Aar siden stod Landbrugerne, de selvstændige Gaardmænd, jo omtrent i samme Situation, som Landarbejderne staar i i Dag, udsigtsløse, undertrykte og med daarlige Levevilkaar. Den Gang var de daværende Magthaveres bedste Mænd saa kloge at sige: Vi kan ikke hindre en Ændring af disse Forhold, for de er uudholdelige, men vi kan forberede den ved fri Forhandling og derved sikre en god og rolig Udvikling. Det lader ikke til, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans Meningsfæller har lært heraf; de søger nemlig at bremse Udviklingen. Men man kan ikke vente, at de mange Tusinde Landarbejdere, der overhovedet ikke har nogen Udsigt til at faa et selvstændigt Jordbrug, fortsat skal lade deres Arbejdsgivere være enebestemmende om, hvilken Løn de skal arbejde for. Man kan ikke vente, at de skulde undlade at bruge det samme Middel som Arbejderne i Byerne, nemlig gennem Sammenhold søge at skaffe sig taalelige Levevilkaar. Jeg tror ogsaa, at Industrien mange Gange har fortrudt, at den, da Industriens Arbejdere i sin Tid stod paa det samme Stadium, søgte at bremse Udviklingen, søgte ved Forfølgelse af Fagforeningernes Tillidsmænd at forhindre Fagforeningerne i at vokse frem. Der er jo endnu tilbage adskillige af disse Fagforeningsmænd, det maatte gaa fra Værksted til Værksted uden at kunne faa Arbejde, fordi de havde Fagforeningsmandens sorte Kokarde paa sig. Den Metode tørte ikke til noget godt, og jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Pinstrup om, at hvis Landbrugerne nu vil prøve paa at tage den Metode op igen, vil det ikke gaa dem bedre, end det da gik Industrien. — Det samme gælder i øvrigt i Byerne for Handelens Folk. De tror ogsaa, at de ved Afskedigelser, Forfølgelse af de Folk, der staar i Spidsen for Organisationerne, kan tvinge deres Medhjælpere til at falbyde sig, til under Konkurrencens haarde Tag at underbyde hinandens Arbejdskraft og derved ødelægge hinandens Levevilkaar. Men det vil gaa, som det gik i sin Tid. Det avler en Bitterhed, der i høj Grad vil vanskeliggøre Forhandlingerne.

Det er jo karakteristisk, at de allerfleste af de Konflikter, der er i dette Land, er Konflikter, der vedrører Forhandlingsretten. De allerfleste af de Arbejdsnedlæggelser, der har fundet Sted, har fundet Sted med det Formaal at tilsikre Arbejderne Forhandlingsret. Og denne Konflikt er en af disse. Det eneste, man fra Landarbej-

dernes Side har ønsket, er Forhandlingsret, og hvis det ærede Medlem Hr. Pinstrup tror at gavne Landbruget ved at aabne Krig paa den Basis, ja, saa maa det ærede Medlem undskylde, at jeg ikke anser ham for at have ret megen Forstand paa økonomisk Liv. Forhandlingsretten kommer man aldrig udenom, og hvis man straks anerkender den, ja, saa vil der være Betingelser for at sikre Landbruget en rolig Udvikling. Og naar man ser paa Realiteterne i de Krav, der er stillet, Realiteter, som man for øvrigt ikke har ønsket at drøfte fra de Herrers Side, saa tør vel ingen paastaa, at det er urimelige Krav. Medmindre man ikke ønsker, at Arbejderne skal have en nogenlunde ordentlig Levefod. Som sagt, det hele staar paa, om de Herrer ønsker at forhandle om Arbejdsvilkaarene eller ej. Hidtil har de ikke ønsket det. Men saa maa de heller ikke komme og beklage sig over, at den Krig, de selv har etableret, kommer til at volde dem Fortrød. Naar man vil være krigsførende, maa man tage den Risiko, at man kan tabe og komme til at betale Omkostningerne.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Overfor det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen vil jeg hævde, at der var ingen Strid mellem Lodsejerne og Arbejderne. Tværtimod, det er Organisationen, der har fremkaldt Striden. Herom foreligger der Erklæringer baade fra Formanden for Lodsejerlavet og fra Forvalteren, og det kom ogsaa frem under Forhandlingerne for Landsretten; de vidste ikke, hvad de vilde forhandle med de Folk om, som de havde tilsagt til at komme til Stede. Der blev ikke sagt til Arbejderne, at hvis de ikke var tilfredse, kunde de gaa. Det var der ingen Anledning til, for der var ingen Strid vedrørende Lønnen. Men Formanden for Landarbejderforbundet, Levinsen, paastod, at Formanden for Lodsejerlavet havde sagt til ham, at hvis de ikke var tilfredse, saa kunde de gaa, for det var løse Arbejdere. Levinsen vilde gøre gældende, at det var en Lockout af Landarbejdere, naar Formanden havde sagt, at hvis de ikke var tilfredse, saa kunde de gaa. Men under Landsretten blev det komiske deri belyst derved, at man gjorde opmærksom paa, at man aldrig havde kendt en Lockout, hvor kun Halvdelen af Arbejderne blev lockoutet. Her er ikke Tale om noget Angreb eller Overgreb fra Lodsejernes Side. De har haft Tilbud om Forlig, siger det ærede Medlem